

ham. Den første Gang, han havde ladet Indbydelse udgaa til „kristeligt Sangstævne“ i sin Have, var der ingen, der mødte; man var ikke vant til andre Slags Forsamlinger her i Sognet end Legestuer og Gildelag, og man følte sig fortrydelig over, at en fremmed selvrådigt vilde indføre nye Skikke der paa Egnen. Efterhaanden mærkedes det dog, at den lille Mand fik Ørene til at høre, . . . snart rygtedes det om en, snart om en anden, at han var begyndt at forsage Kortspil og Brændevin og hemmeligt søgte til Bibelmoderne inde i Præstegaarden. Og nu fulgte den store Tid, Brydningens Tid, de aandelige Jordrystelsers Dage, da Forældrene forbandede deres eget Afkom, og den rige Ole Vemmeløv slog sin Kæp itu paa sin Kones Ryg, fordi han en Dag fandt den nye Sangbog gemt i hendes Dragkisteskuffe. De gamles Modstand styrkede blot Ungdommens Sammenhold, ildnede deres Tro til Begejstring. Langt ud over Sognets Grænser, helt over til den anden Side af Fjorden spredtes Rygtet om det nye, glade Budskab, og langvejsfra kom Folk dragende for at høre og se. Det var, som om selve Luften bragte Aandens Vaarbud viden om Land og kaldte de slumrende Spirer frem af Mulde. Det var Grødetid, Blomstertid, de rige Forjættelsers straalende Dage.

Nu levede den gamle Pastor Momme ensomt og tilbagetrukket sammen med en Svigerinde, Frk. Katinka Gude. Den Tid var forlængst forbi, da Sandinge Præstegaardshave spillede en Rolle i Egnens Liv; da dens nu saa velholdte Gange og Plæner nedtrampedes af tungfodede Folkemasser, mens svulmende Sang og begejstret Tale genlød under Trækronerne. Saa længe var det siden, at man ikke var langt fra helt at glemme, at denne tjørneindhegnede Plet var hellig Jord for Folkesagens Venner, at derinde under den brede Blodbøg havde engang selve Grundtvig staaet og forkyndt sit Lysets Evangelium; der havde Budstikke-Bojesen talt, og Lindberg, Birkedal, Svejstrup, Frederik Barfod, Dines